

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. B.**, nar., stát. přísl. Maďarsko a Ukrajina,
t. č.,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-1816-3ČJ-2020-930310-V235 ze dne
1. 10. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č. j. CPR-1816-3ČJ-2020-930310-V235, se
zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-147104-24/ČJ-2019-000022-VP ze dne 28. 11. 2019, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že nově bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR v délce 2 roky, počátek této doby byl žalobci stanoven dle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území a v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobce namítá, že uložení vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nepřiměřené. Žalovaný dospěl k názoru, že jsou splněny podmínky příslušného ustanovení, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, pouze na základě skutečnosti, že se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., za nějž mu byla uložena pokuta 3.000,- Kč a zákaz řízení na dobu 6 měsíců. Toto žalobce považuje za zjevně nesprávné. K tomu odkazuje na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010-151 ze dne 26. 6. 2011, dle kterého *„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti.“*(...) Jednání žalobce uvedená kritéria nesplňuje. Ačkoliv žalobce své jednání nijak nebagatelizuje, zdůrazňuje, že se jedná o jediný exces, který navíc nedosáhl intenzity trestného činu a byl vyřešen relativně nižší peněžitou sankcí a uložením zákazu řízení rovněž na kratší dobu (tj. takřka v nejnižších možných výměrách, neboť ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) umožňuje za toto jednání uložení peněžitého trestu v rozmezí 2.500,- Kč až 20.000,- Kč a uložení zákazu řízení na dobu 6 měsíců až jednoho roku). V žádném případě se proto nejedná o skutečnost, která by zakládala skutečné, závažné a aktuální ohrožení veřejného pořádku České republiky. Žalobce poukazuje také na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států na výjimečné využití zákazu vstupu na území členského státu Evropské unie, které mimo jiné postuloval i Nejvyšší soud při rozhodování o aplikaci trestního vyhoštění v usnesení č. j. 7 Tdo 1216/2014-19 ze dne 9. 10. 2019. Dle žalobce článek 27 odst. 1, 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 brání dokonce uložení trestního vyhoštění v případě spáchání méně závažného trestného činu, tím spíše pak nelze rozhodnout o uložení správního vyhoštění v případě spáchání ojedinělého přestupku podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

5. Dne 11. 4. 2019 byl žalobce kontrolován při řízení motorového vozidla, přičemž z důvodu, že působil při kontrole zpomalený, otupělý a vypadal velmi unaveně, byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

proveden orientační test na přítomnost OPL, kdy výsledek testu byl pozitivní na látky amfetamin a metamfetamin. Byla také provedena orientační dechová zkouška s negativním výsledkem. S ohledem na tato zjištění byl žalobce zajištěn a bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

6. Při výslechu žalobce uvedl, že má dvojí občanství, a to maďarské a ukrajinské. Do ČR přicestoval v červnu 2019. Je si vědom toho, že při výše uvedené silniční kontrole mu byl proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek s pozitivním výsledkem. Bezprostředně před jízdou žádnou návykovou látku neužil, neví, proč byl test pozitivní. Tři dny před jízdou byl na diskotéce, ale nepamatuje si, co tam měl. Dostal zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a pokutu 4000 Kč. Obdobný test byl s žalobcem prováděn i v roce 2018, rovněž s pozitivním výsledkem. Tehdy žádný trest nedostal, podrobil se odběrům v nemocnici Na Bulovce a následně byl propuštěn. Žádnou trestnou činnost na území ČR nepáchal. Pracuje v ČR jako dělník. Je svobodný, bezdětný, v ČR kromě práce nemá žádné vazby. Jeho příbuzní žijí na Ukrajině.

7. Součástí spisu je rozhodnutí č. j. MHMP 1180130/2019/Sla, kterým byl žalobce shledán vinen ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že se žalobce podrobil i lékařskému vyšetření, které prokázalo přítomnost amfetaminu a metamfetaminu v séru.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

9. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

10. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

11. Dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie^{1b)} nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.“

12. Dle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Doba, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se stanoví až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) anebo b), nebo až na 3 roky, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. c).“

13. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušil

veřejný pořádek tím, že bylo prokázáno, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

14. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí poukázal na to, že je v obecném zájmu, aby byly na území ČR dodržovány platné právní předpisy. Uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, kdy vědomě porušil právní předpisy. Správní orgán dále uvedl, že pojem veřejný pořádek je neurčitým právním pojmem, který není legálně definován a jehož obsah je naplňován především praxí příslušných orgánů. Žalobce svým jednáním dle správního orgánu veřejný pořádek závažně narušil tím, že vědomě spáchal přestupek v dopravě, konkrétně se dopustil jízdy pod vlivem omamných a psychotropních látek. Tato jednání odráží nebezpečné jednání řidičů, a to zejména s ohledem na jeho následky. Dané jednání je společensky velmi nebezpečné. Správní orgán tak dospěl k závěru, že jej lze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku i ve smyslu, jak jej definoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 3 As 4/2010 – 151 ze dne 26. 7. 2011. Správní orgán se zabýval i dalšími skutečnostmi, které žalobce uváděl při výslechu, ze kterých konkrétně vyplynulo, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, potvrdil, že může vycestovat. K tvrzení, že má žalobce v ČR práci, správní orgán uvedl, že tuto práci jednak žalobce vykonával velmi krátce, a zároveň má případně v Maďarsku celou řadu jiných obdobných pracovních příležitostí. Nejedná se tak o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

15. Žalovaný konstatoval, že jestliže žalobce namítá, že se v daném případě jednalo o ojedinělý exces, pak s tímto nesouhlasí, neboť jak vyplynulo z tvrzení žalobce, již v roce 2018 mu byl rovněž proveden obdobný test s rovněž pozitivním výsledkem, avšak v tomto případě byl po lékařském vyšetření propuštěn. Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobce, který srovnával své jednání s páčáním drobné krádeže a nepovažoval jej za závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaný uvedl, že trestný čin krádeže, byť i opakovaný, není skutkem, kterým by mohl být ohrožen život či zdraví lidí. Škoda vzniklá z nepozornosti řidiče může být nepoměrně vyšší. To je navíc ještě umocněno tím, že žalobce se předmětného jednání dopustil opakovaně. Správní orgán tak dle žalovaného naprosto správně shledal naplnění znaků pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nenalezl ani žádné překážky, které by měly žalobci bránit ve vycestování z ČR, rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

16. Soud námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, shledal důvodnou. Úvodem odkazuje na žalobcem uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem neurčitých právních pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ obsažených v ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

17. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné dospěl k závěru: „Při výkladu pojmů „veřejný pořádek, resp. „závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

18. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2012 č. j. 4 As 56/2012 – 66 definice pojmů „veřejný pořádek a „závažné narušení veřejného pořádku“ neexistuje. Jedná se o neurčité právní pojmy, přičemž při jejich výkladu je zapotřebí vždy zohlednit kontext ustanovení, v němž byly použity. Jak k výkladu těchto pojmů přistupovat, pak napovědělo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2010–151.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval naplnění příslušných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Konkrétně uvedl, že: „v souzené věci bylo postupováno v souladu s již opakovaně citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, neboť správní orgány i soud posoudily pojmy „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v souladu s uvedeným rozhodnutím, tedy tak, že závažným narušením veřejného pořádku může být toliko skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ohrožení zájmů společnosti bylo v souzené věci spatřeno právě v kumulaci protiprávního jednání stěžovatelky, která po zrušení povolení k trvalému pobytu nejen že nelegálně pobývala v České republice, nýbrž zde i nelegálně pracovala a navíc se ještě prokazovala cizími osobními doklady. Správní orgány i soud přitom zohlednily i individuální okolnosti života stěžovatelky.“

19. Nejvyšší správní soud se dále zabýval již například situací, kdy se dotýčný mimo jiné dopustil opakovaně trestné činnosti spočívající v řízení motorového vozidla pod vlivem drog, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nesporně závažné trestní jednání. V této věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 191/2016 – 45 ze dne 5. 10. 2016 se tak dotýčný dopustil závažnějšího protiprávního jednání než žalobce. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že: „V daném případě z výčtu skutků, které žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 2-4) a kterých se stěžovatel dopustil v rozmezí let 2009 až 2015 (přičemž se jednalo opakovaně o trestné činy, přečiny i přestupky) je nesporné, že stěžovatel je osobou opakovaně porušující právní řád ČR, a to i závažným způsobem, společensky nebezpečným. Stěžovatel řídil motorové vozidlo pod vlivem drog, a to opakovaně, i přes zákaz řízení motorových vozidel, který mu byl za totéž trestné jednání uložen. Nerespektoval odsuzující rozsudky, zákazy, neplnil ani peněžitě tresty. Dále se dopustil krádeže a poškozování cizích práv zneužitím identity.“ (...) „Užívání drog a vykonávání jakékoli činnosti pod jejich vlivem nese s sebou minimálně vždy ohrožení života a zdraví jiných. Řízení motorového vozidla pod vlivem drog, a to opakovaně a přes již dříve vyslovený zákaz, je nesporně závažným trestným jednáním.“

20. V jiném skutkově odlišném případě (rozsudek č. j. 6 As 31/2008 – 80 ze dne 18. 8. 2008) se Nejvyšší správní soud zabýval sice zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu, přičemž zde se dotýčný mimo jiné dopustil řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, a soud k tomu uvedl, že: „Co se týče dalšího protiprávního jednání stěžovatele (přestupek proti občanskému soužití, trestný čin porušování práv k ochranné známce, řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu), zde nelze shledat přímé porušení zájmu blízkého zájmům chráněných zákonem o pobytu cizinců, a je proto třeba uplatnit druhé kritérium, jež Nejvyšší správní soud zformuloval ve svém výše citovaném rozhodnutí, a zkoumat, do jaké

míry je toto jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti. V tomto směru dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jakkoliv jednotlivé výše zmíněné protiprávní činy stěžovatele nedosahují takové míry společenské nebezpečnosti, která by samostatně odůvodnila odmítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu dle § 87b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přesto ve svém úhrnu podporují závěr o tom, že u stěžovatele lze shledat důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, protože opakované protiprávní jednání stěžovatele svědčí o jeho obecné neúctě k právnímu řádu ČR.“

21. Protiprávní jednání žalobce nelze v žádném případě považovat za jakkoli bagatelní, jak se snaží žalobce upozornit. Nepochybně došlo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, k potenciálnímu ohrožení života a zdraví jeho ostatních účastníků. Jak uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán, následky mohou být v obdobných případech tragické, přičemž k nim může dojít například z důvodu ztráty pozornosti či pohotovosti řidiče po požití návykové látky.

22. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34 tento soud konstatoval, že: „Naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku užitého v § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Musí jít o jednání uskutečnění závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.“

23. Obecně platí, že závažným narušením veřejného pořádku je takové jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V případě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je přitom vyžadováno, aby toto jednání bylo mimo jiné skutečně aktuální a intenzivní. Soud dává žalobci za pravdu, že nikoli každé protiprávní jednání musí dosáhnout takové intenzity, která představuje ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Aby mohlo být konstatováno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění z důvodu, že došlo protiprávním jednáním žalobce k závažnému narušení veřejného pořádku, je zapotřebí, aby předmětné jednání znamenalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je přitom potřeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu žalobce, pokud jde o toto jednání. Rozhodující skutečností je, zda intenzita tohoto protiprávního jednání žalobce byla taková, aby bylo možné jej považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Relevantní je v tomto ohledu odkaz žalobce na usnesení č. j. 7 Tdo 1216/2014-19 ze dne 9. 10. 2019, v němž byl konstatován závěr, že drobné krádeže takovým narušením veřejného pořádku nejsou, přičemž k tomuto odkazu žalobce se vyjádřil i žalovaný.

24. V daném případě je nesporné, že se žalobce dopustil uvedeného protiprávního jednání, kdy konkrétně řídil motorové vozidlo pod vlivem amfetaminu a metamfetaminu, což bylo následně ověřeno toxikologickým vyšetřením. Soud se plně ztotožňuje s posouzením správních orgánů v tom, že dané protiprávní jednání žalobce spočívající v řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky představuje značně ohrožující a nebezpečné jednání. Jak podotkl žalovaný, páčáním drobných krádeží může též dojít k narušení veřejného pořádku, avšak ohrožení života či zdraví je třeba v tomto kontextu vnímat jako mnohem závažnější. Přesto jednání žalobce potřebné intenzity pro závažné narušení veřejného pořádku a možné uložení správního vyhoštění nedosahuje. Na tom

nemůže nic změnit ani to, že žalobce při výslechu uvedl, že již v roce 2018 u něj byl prováděn obdobný test též s pozitivním výsledkem, kdy však lékařské vyšetření přítomnost návykových látek neprokázalo. Tudíž nebyl nijak přestupkově či jinak řešen.

25. Ve výše citovaných případech soudy jako závažné narušení veřejného pořádku shledaly například jednání spočívající v opakování trestné činnosti řízení motorového vozidla pod vlivem drog, nebo se jednalo o případy, kdy se dotyčný žalobce dopustil několika přestupků či trestné činnosti, které v celkovém souhrnu již závažné narušení veřejného pořádku představovaly. Žalobce nespáchal žádnou trestnou činnost, ale toliko přestupek z nedbalosti, za který mu byla uložena sankce při spodní možné hranici. Jeho jednání tedy, jakkoli je obecně nebezpečné a ohrožující, lze těžko srovnat s například tím, kdyby se opakovaně dopouštěl trestné činnosti řízení motorového vozidla pod vlivem drog či páchal ještě další protiprávní činnost. Lze tak uzavřít, že přestupek spáchaný žalobcem sám o sobě nepředstavuje ohrožení chráněných zájmů ve smyslu vymezeném v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Pokud jde o posouzení dalších individuálních okolností případu žalobce, s těmi se správní orgány vypořádaly adekvátně. Žalobce nemá v ČR žádné vazby, pouze zde krátkodobě vykonával práci, bydlí na ubytovně. Vycestování by pro něj neznamenal problém.

26. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Žalovaný je vázán právním názorem soudu, proto je povinen řízení o vyhoštění zastavit.

27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč, 8 228,- Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. prosince 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.